

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ,
subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];

ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ [Societat i
Barcelona]; ÓSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Jordi Sedó



Sociolingüista i docent
jsedo@xtec.cat

La cultura de l'esforç

El curs passat van desaparèixer de les actes d'avaluació de primària els eufemismes *progressa adequadament* (PA) i *necessita millorar* (NM), d'escassa eficàcia des del punt de vista de l'avaluació. Segons el conseller, va ser per fomentar l'esforç entre l'alumnat. Personalment, celebro aquesta decisió, entre altres coses, perquè les notes s'adiuen més amb un dels objectius que ha de tenir l'avaluació, que és el d'informar. I, a més, poder aspirar a un excel·lent esperona més que no pas el magre zenit d'un PA, però no ens enganyem: les mesures han de ser molt més dràstiques si volem fomentar la cultura de l'esforç.

EN PRIMER LLOC, CAL EXIGIR als nens una mica d'esperit de sacrifici. Ja n'hi ha prou de dir que, de temps per patir, ja en tindran quan siguin grans! La idea és molt bonica, però va en contra d'ells mateixos. Perquè també cal aprendre a patir. I se n'ha d'aprendre de petit. En la mesura justa, però sí: patir una mica. Si no, després, quan toca patir de veritat, no s'hi està preparat. També hauríem de replantejar-nos l'excessiu culte a la motivació. Benvolgut lector, a vostè el motiva gaire anar a treballar cada dia? Però hi va, oi? Doncs això també s'ha d'aprendre de petit...! La vida és així i no com ens agradaria que fos. Un docent ha de procurar que la seva classe sigui amena i ha d'adaptar-la a les característiques dels nens, però mentalitzem-nos d'una vegada que és bo que els nens facin determinades coses simplement perquè toca. Sense cap més motivació. I que si no responen, han d'atenir-se a les conseqüències.

I AQUEST ÉS UN ALTRE ASPECTE del problema: quines conseqüències. Hi ha docents que pensen que cada cop que suspenen un alumne li fan un greuge. El nen necessita –literalment, necessita– que l'informin del seu progrés. I que ho facin, a més, amb veracitat i amb tota l'objectivitat possible. Si s'aprova un nen que no ha treballat prou o que, havent treballat, no ha arribat al nivell exigít, se li dona un missatge edulcorat que l'inhibeix de ge-

“Hi ha docents que pensen que cada cop que suspenen un alumne li fan un greuge, quan el nen literalment necessita que l'informin amb veracitat del seu progrés”



DANIEL BOADA

nerar els mecanismes necessaris per pal·liar la seva mancança. I el que no pot ser és que, perquè no pateixi, se l'enganyi any rere any, fent-li creure que tot va més o menys bé, perquè quan li arribi l'hora de la veritat, no se'n sabrà avenir. No. La responsabilitat del docent és d'informar l'alumne –i també els pares– de com van les coses exactament. I els pares –això, també– han d'acceptar les decisions del docent. I col·laborar-hi. Perquè, a vegades, és precisament el temor de la reacció dels pares allò que fa que certs mestres abaixin el nivell d'exigència a l'hora d'avaluar.

I, FINALMENT, CAL TENIR BEN entès que, a primària, un cop superades les competències bàsiques, si bé no és gaire greu que un nen no sàpiga els noms dels planetes o dels polígons regulars, en canvi és molt important que se'ls aprengui. Cal que aprengui coses i que les aprengui bé. No pas per allò que aprendrà, sinó perquè, durant el procés, anirà adquirint hàbits de tota mena. Hàbits que són imprescindibles i que necessitarà tota la vida. Després, si se li obliden, no hi fa res. L'important és el que ha hagut de fer per aprendre-les: segurament, escoltar a classe, preguntar el que no entén, fer un treball de grup i, per tant, posar-se d'acord amb els altres membres, buscar i compartir informació, fer un esquema, estudiar, renunciar a alguna estona de lleure, fer bona lletra el dia de l'examen, patir nervis per si el suspèn... És a dir, haurà hagut d'esforçar-se i, en definitiva, haurà hagut de fer un petit assaig general del que li espera quan sigui gran, que és del que es tracta.

I, FINALMENT, CALDRÀ TAMBÉ emparar el professorat i donar-li l'autoritat i els mitjans necessaris. Perquè fins ara, el professorat no ha fet més que aplicar, com ha pogut, les canviants normatives a què ha estat sotmès i suportar estoicament els embats d'una societat capriciosa i hedonista que malcria el seu jovent. Pensem-hi, ara que hi som a temps, amb un curs i una llei com qui diu per estrenar...!

EN DIRECTE

L'home i la mosca de la fruita

Nazanín Amirian

Polítologa i escriptora



Primera situació: els científics han localitzat el gen de la infidelitat del mascle de la mosca de la fruita.

Per raons desconegudes els mascles de l'espècie humana s'han posat eufòrics, pensant que ja poden donar les culpes a la “naturalesa i la genètica” i mantenir el monopoli del gaudi, ara amb total impunitat. Segona situació: sense cap prova biològica, les femelles de l'espècie humana han sigut acusades, des de temps immemorials, de ser l'encarnació de la luxúria i del desig sexual insaciabile, per la qual cosa han sigut controlades, discriminades i oprimides pels mascles de la seva espècie, els quals, a causa de la seva inseguretat, les han castigat i tancat dins una burca o un cinturó de seguretat. L'eterna diferent vara de mesurar. Però, què té a veure el comportament d'una mosca amb el de l'ésser humà? Fins i tot Darwin s'aixecaria de la tomba, escandalitzat! Es gasten grans quantitats de diners en investigacions inútils, torturant i massacrant desenes de milions de micos, gossos, conills i rates tancats en gàbies –privant-los, fins i tot, del seu comportament natural–, i després, estúpidament, es pretenen extrapolar les seves pautes als éssers humans. La nostra promiscuïtat és el fruit de lligams antinaturals imposats per homes de la fe, de la política i de “fins que la mort ens separi”. En unes relacions basades en la confiança i la llibertat, aquest terme deixaria d'existir.

Gràcies, Ricard...

Bernat Dedéu

Filòsof i músic



Avui t'escric –simplement– per donar-te les gràcies, Ricard. Acabo d'assistir a l'estrena d'*Un dia. Mirall trenca*, l'espectacle que has dirigit i escrit amb Manel Molins a partir d'aquests

dos textos de Mercè Rodoreda. En primer lloc, t'haig de donar les gràcies en tant que espectador i lector de literatura catalana; com molts col·legues de generació, he mantingut durant molts anys una visió d'institut –postissa i feminista– d'una autora que només em remetia a imatges llanguides, de pastetes de te i dones mentruades que mataben la tarda entre floretes; sense esperar-ho, ara em regales

una escriptora radicalment nietzscheana i desenganyada, que no renega de la masculinitat, sinó de l'amor mateix (“L'amor, com més lluny, millor”), que és profundament antiburguesa, i no per una qüestió de classe, sinó perquè no creu en la família com a hipotètica font de felicitat, que es refugia en les flors i en els objectes, perquè aquests almenys no fan mal a ningú. T'agraïxo, doncs, que segueixis

recordant-li a aquest país un incompreensible tabú que el teatre públic, sufragat per tots, manté viu; tenim un dels millors segles XX de tot Europa... desat al calaix! En segon lloc, t'agraïxo també que no hagi traduït a rancúnia el teu desengany pel teatre que t'ha condemnat a l'ostracisme; des de l'Associació d'Investigació i Experimentació Teatral (AIET) has donat veu als dramaturgs i crítics més joves,

editant en condicions adverses la que, ara per ara, és potser la millor revista de teatre d'Espanya. T'ho agraeixo de tot cor, Ricard, i també et demano perdó; perdó perquè em fa vergonya que hagi hagut de patir tanta misèria, tantes dificultats per defensar obvietats en un país que es nega constantment les pròpies virtuts, la lletra més excelsa. Perdona, de tot cor... i gràcies, Ricard. bernatdedeu@gmail.com